

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

19. LISTOPADU 2006

Z obsahu:

Požadavek svatosti

Homilie Benedikta XVI.
o slavnosti Všech svatých
1. listopadu 2006
- strana 2 -

Vulkán lásky

Urs Keusch
- strana 4 -

Poselství Marty Robinové

Christov Gaspari
- strana 6 -

Svědectví 17leté Antonie

- strana 7 -

Kazachstán, bohatá, a přece velmi chudá země

- strana 8 -

Program TV NOE

- strana 9 -

Zmrtvýchvstalý a jeho Církev

Z promluvy Benedikta XVI.
na Sjezdu katolíků
ve Veroně
- strana 10 -

„Ještě nikdy jsem nebyl tak odkázán na milosrdenství“

Josef Messner
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (81)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Jeden den v tvých nádvořích
je lepší než jinde tisíc. (Ž 84,11)*

Giotto (1266-1337): Zasněžení Panny Marie v Jeruzalémě

Drazí bratři a sestry, naši eucharistickou slavnost zahájila výzva: *Radujme se všichni v Pánu*. Liturgie nás zve, abychom sdíleli nebeskou radost svatých, abychom okusili tuto radost. Svati nejsou malá kasta vyvolených, ale zástup bez počtu, k němuž podle výzvy liturgie máme pozvednout svůj zrak. V tomto množství nejsou jen oficiálně uznání světců, ale pokřtění ze všech epoch a všech národů, kteří usilovali o to, aby v lásce a věrnosti splnili Boží vůli. Většinu z nich neznáme, a to ani jejich jména, ale očima víry je vidíme jako hvězdy plné slávy na Boží obloze.

Dnešním svátkem slaví Církev svou důstojnost jako „matky svatých, obrazu nebeského města“ (A. Manzoni) a ukazuje svou krásu neposkvřněné nevěsty Krista, pramene a vzoru veškeré svatosti. Jistěže v ní nechybí ani synové neukáznění a dokonce odbojní, ale ve svatých, které uznává, jsou obsaženy její charakteristické rysy a především v nich zakouší svou nejhlubší radost. V prvním čtení autor knihy *Zjevení* popisuje *nesmírný zástup, který by nikdo nemohl spočítat, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků* (Zj 7,9). Tento lid zahrnuje svaté ze Starého zákona, počínaje spravedlivým Ábelem a věrným Abrahamem, ony z Nového zákona, četné mučedníky z počátků křesťanství a blahoslavené a svaté z dalších staletí až po Kristovy svědky této naší epochy. Všem je společná vůle vtělit do svého života evangelium z podnětu věčného oživovatele Božího lidu, kterým je Duch Svatý.

Ale „k čemu je svatým naše chvála, k čemu je jim naše oslavování, k čemu i tento dnešní svátek?“ Touto otázkou začíná slavná homilie svatého Bernarda na den Všech svatých. Je to otázka, kterou bychom si měli položit také dnes. A aktuální je také odpověď, kterou nám světec nabízí. Říká: „Svati nepotřebují, abychom je uctívali, a zbožná od-

Požadavek svatosti

danost jim nepřináší žádný zisk. Přiznávám se, že při vzpomínce na ně pocituji, jak se ve mně probouzí mocná touha“ (Sermo 2. Opera omnia Cist. 1968, 364n).

To je tedy význam dnešní slavnosti: pohled na zářivý příklad světců má v nás probouzet touhu být svati jako oni: šťastní, že mohou žít v Boží blízkosti, v je-

EDITORIAL

Pánova slova o budoucím osudu Svatého města, který je předobrazem konce světa, nám neznějí příliš lichotivě. Mohlo by se zdát, že nějak překračují rámec „radostné zvěsti“. Navíc to, co víme z dějin o zkáze Jeruzaléma, jako by ještě překonávalo Pánovu předpověď. Vynořuje se otázka, zda si tu Bůh nepočíná spíše nemilosrdně a tvrdě, jako by zapomínal na své milosrdenství.

Ježíš však nemluví o tom, že Jeruzalém zničí Hospodin. Přičítat tuto zkázu jemu je spíše projev navyklého lidského uvažování. Tak bychom možná jednali my. Je to náš častý stereotyp – odpovídat ihned citelným trestem na kdejaký přestupek svých potomků, kteří často slyší od nás v té či

oné podobě hrozbu: Jestliže hned neposlechněš, dostaneš výprask. Dáváme tak najevo svou převahu a přesilu a ani si neuvědomujeme, že často při takovém jednání sledujeme spíše své vlastní zájmy a uspokojení než jasný výchovný cíl a blaho dítěte. Utváříme však v dítěti chybné povědomí, že každou nepříjemnost a utrpení má pokládat za trest. Dokonce se najdou tak bláhoví lidé, kteří si dovolí vyslovit nad dítětem, které nařiká, protože si způsobilo bolest, neúprosný soud: „Vidíš, to tě Pán Bůh potrestal.“

Jak vysoko je nebe nad zemí, tak se liší Boží smýšlení od našeho smýšlení. Nemůžeme přece připisovat Bohu to, co má ve skutečnosti na svědomí

Pokračování na str. 13

ho světla, ve velké rodině Božích přátel. Být svatým znamená žít v Boží blízkosti, žít v jeho rodině. A to je povolání pro nás všechny, které významně zdůraznil 2. vatikánský koncil a předkládá ho dnes slavnostním způsobem naší pozornosti.

Ale jak se můžeme stát svatými a Božími přáteli? Na tuto otázku je možno odpovědět především negativně: abychom byli svati, nemusíme dělat mimořádné skutky a činy, mít mimořádná charismata. A pak přichází odpověď pozitivní: je nutné především naslouchat Ježíši a následovat ho, aniž bychom ztraceli na duchu při těžkostech. Napomíná nás: *Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi někdo slouží, Otec ho zahrne počtou* (Jan 12,26). Kdo se mu odevzdá a upřímně ho miluje, ten jako pšeničné zrno pohřbené v zemi přijímá skutečnost, že umírá sám sobě. Ví totiž, že ten, kdo hledá svůj život pro sebe, ztratí ho, a když se odevzdá, když ztratí sám sebe, právě tím najde život (srov. Jan 12,24–25). Zkušenost Církve ukazuje, že každá forma svatosti, i když jde po různých cestách, kráčí vždy cestou kříže, cestou zapření sebe sama. Životopisy svatých popisují muže a ženy, kteří byli učenliví k Božím záměrům a zakoušeli často zkoušky a nepopsatelná utrpení, pronásledování a mučednictví. Vytrvali ve svém poslání, *vyšli z velkého soužení*, čteme v Apokalypse, *a své šaty doběla vyprali v Beránkově krvi* (Zj 9,14). Jejich jména jsou zapsána v knize života (srov. Zj 20,12); jejich věčným příbytkem je ráj. Příklad svatých je pro nás vzpruhou, abychom šli v jejich stopách, abychom zakusili radost těch, kteří důvěřují v Boha, protože jediná pravá příčina smutku a neštěstí pro člověka je žít daleko od něho.

Svatost vyžaduje ustavičné úsilí, ale je dostupná všem, protože více než dílo lidské je především darem Boha třikrát svatého (srov.

Pokračování na str. 12

Poslední věci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Svět uzří Syna člověka přicházet
s velkou mocí.*

Než se znovu vrátíš do chrámu, kde tě Pán upozornil na příklad chudobné vdovy, přečti si pozorně celou třináctou kapitolu Markova evangelia. Ježíšova lekce dnes bude pokračovat poučením, že všechno to, co neodevzdáš Bohu z lásky a dobrovolně, budeš muset stejně opustit. Vypros si pomoc Ducha Svatého, abys pochopil, jak se máš připravit na chvíle, které budou rozhodovat o tvém věčném osudu.

Ze všeho Ježíšova kázání jsi mohl vyrozumět, že tvůj pobyt na tomto světě je pouze přechodný, protože je jen přípravou na zcela jiný život, který bude trvat věčně. Přejichod z časnosti do věčnosti není ovšem bezbolestný. Jeho bolest bude tím větší, čím více lneš k časnému a pomíjivému, jako by to bylo trvalé. Aby mohla nastoupit trvalá věčnost, musí skončit všechno to, co je časné.

Týká se to i tohoto nádherného Hospodinova příbytku, ze kterého právě s Pánem vycházíš. A nejen jeho. Platí to i o všech nejkrásnějších a nejzváčnějších chrámech, na které si dokážeš vzpomenout. *Nezůstane z nich kámen na kameni.* Stejný osud čeká všechny architektonické skvosty, města, domy, všechny památky i poklady, velké i malé. *Všechno bude rozbořeno.* Ničeho však nemusíš litovat. Žádná stavba světa se nemůže ani srovnávat s novým nebeským Jeruzalémem, kam tě doprovodí andělé, *jestliže vytrváš až do konce.*

Zajímá tě nyní podobně jako učedníky, *kdy to bude?* Pán nemá v úmyslu vystoupit s takovým senzačním sdělením. Jestliže budeš na svůj přechod do věčnosti dobře připraven, vůbec nezáleží na tom, kdy to nastane. Nepotřebuješ vědět, kdy to bude, ale důležité je, abys měl na zřeteli, *na co si máš dát pozor.*

To, co tě ohrožuje, není budoucí zhroucení světa, ale zhroucení pravdy, které bude předcházet. Hrozí ti nebezpečí od úlisných a velice přesvědčivých falešných mesiášů a proroků, kteří budou vystupovat dokonce v Pánově jménu! Ti vystoupí jako by věděli, *kdy to bude.* Ať říkají, co chtějí, i když budou *dělat divy a zázraky*, můžeš si být jist, že je to klam, protože *o tom dni neví nikdo, ani andělé v nebi, ba ani Syn.* Jejich dobu však budou provázet další znamení. Především uvidíš *ohavnou spoušť tam, kde*

nemá být. To, k čemu vybízejí falešní proroci, je ve skutečnosti *znesvěcení toho, co je svaté a posvátné*⁽¹⁾. Takové zpusťování je přímým důsledkem vnitřního zpusťování, při kterém chrám Ducha Svatého byl přeměněn na peleš modly rozumu, mamonu a chtiče. Jelikož bude znesvěceno to, co má být lidem svaté, *povstane národ proti národu a království proti království*, povstanou i *děti proti rodičům*. Nepůjdeš-li za falešnými mesiáši a nepřipojíš-li se k jejich svatokrádežnému tažení, *budou tě nenávidět pro Ježíšovo jméno.* Můžeš se dočkat toho, že i tvoji přátelé a nejbližší tě nesnesou a pošlou tě třeba i na smrt. Je to opravdu *veliké zpusťování*, ale Pán ti *všechno říká napřed* a nic by tě proto nemělo překvapit.

Tvou starostí musí být, abys zachoval věrnost svému Pánu a patřil vždy mezi jeho *vyvolené*. Svou věrností můžeš přispívat k tomu, aby *dny soužení byly zkráceny*. Jestliže tak často slyšíš o mnoha *neštěstích, zemětřeseních a hladu na mnoha místech světa*, je to obraz toho, jak rychle a nečekaně skončí všechno to, co si lidé svedení falešnými proroky tak zamilovali. Čím více se odpoutáš od veškeré nicotnosti, tím jasněji budeš vidět jediný pravý poklad – Kristovo evangelium. To si zamiluj, důkladně osvoj, abys je měl stále na mysli a hlásal je, kudy chodíš, slovem i příkladem. Pak nemusíš mít strach z budoucí zkázy. I kdyby se ti zdálo, že už jsi zůstal zcela osamělý, nejsi nikdy sám: *Víš přece, že tvoji bratři po celém světě musejí také tak trpět.*⁽²⁾ I v té největší opuštěnosti se můžeš s jistotou těšit na onen den, kdy *andělé shromáždí vyvolené ze čtyř světových stran*. Pak teprve uvidíš, jak mnoho je těch, kteří milují Ježíše, a pochopíš, že jsi nikdy nebyl sám. *Nezalekni se ani tehdy, až uvidíš, jak hasne slunce i měsíc a padají hvězdy.* To dělají jen místo *novému nebi*⁽³⁾, na kterém *budou zářit jako hvězdy zbožní, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti.*

Pouč se z fíkovníku. Vystav se slunci jediného pravého Mesiáše, abys byl plný mízy, aby nasadily tvé listy i dobré plody, *abys byl shledán jako ten, kdo je zapsán v knize.*

Pane Ježíši, *ty jsi mým dědičným podílem i mou číši. Jen tebe chci mít stále na zřeteli, abych nikdy nekolísal. Ukaž mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.*

Přijď, Pane Ježíši! „Ano. Přijdu brzy!“⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 24,15; ⁽²⁾ srov. 1 Petr 5,8;

⁽³⁾ srov. Zj 21,1; ⁽⁴⁾ Zj 22,20

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1–3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.

Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. čtení – Žid 10,11–14,18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož“. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti jednou provždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Evangelium – Mk 13,24–32

Ježíš řekl svým učedníkům:

„V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Vulkán lásky

Při zamyšlení nad naší dobou, naší společností, našimi problémy nás napadá vždy znovu otázka: Jaký je vlastně princip naší existence? Na čem je postavena? A odpověď zní: Je to bytost Všemohoucího, jeho nevyčerpatelné milosrdenství, které určuje běh věcí a udržuje je v chodu.

Když se jeden reportér zeptal papeže Jana Pavla II., který byl velmi zkušený, pokud jde o utrpení a tužby lidstva: „Co si přejete pro dnešní svět?“, dostal jako odpověď jediné slovo: „Milosrdenství!“

Co tím papež míní? Ano, co je to vlastně milosrdenství? Tato otázka se objevuje stále znovu a znovu. Chtěl bych se pokusit dát na ni odpověď, takovou odpověď, jakou nám dává Písmo svaté, ale především sám Ježíš Kristus.

Ale protože o Bohu můžeme mluvit jen v obrazech a podobnostech, chtěl bych právě tímto způsobem přiblížit ono nevyřčené tajemství.

Je však třeba předeslat: Boží milosrdenství je obdivuhodné tajemství jeho nekonečné lásky. Všechno, co o tom píšeme, je jen stín, pouhá „sláma“, jak říká sv. Tomáš Akvinský o svém díle, když zahlédl světelný záblesk věčné Lásky.

„Piš o mé dobrotě, co ti jen přijde na rozum,“ řekl Ježíš sestře Faustyně, které vděčíme za „Neděli Milosrdenství“. Sestra Faustyna odpověděla: „Ale Pane, co když napíšu něco příliš?“ A Pán odpověděl: „Moje dcero, i kdybys mohla najednou mluvit jazyky všech lidí i všech andělů, nemohla bys říct příliš; spíše bys velebila jen část mé dobroty, mého bezedného milosrdenství.“

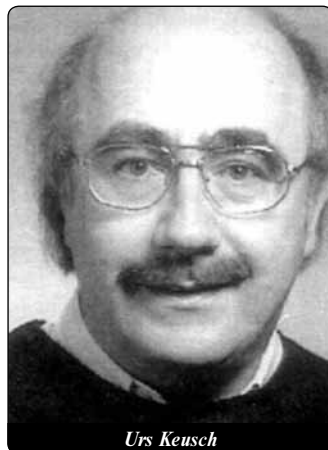
Bůh je láska. On není pouze laskavý, dobrotivý, milosrdný... On je Láska. On je nekonečný vesmír lásky. Láska je jeho podstata. Viditelný stvořený vesmír s jeho stále novým zrodem galaxií, z nichž každá má více než 100 miliard sluncí, je pouze náznakem nepředstavitelné Boží lásky. Boží láska je bez hranic, bez břehů, a proto také „budi bá-

zeň“ svou nekonečnou hloubkou a šíří. Proto je „bázeň Boží“ počátek moudrosti, počátek zážitku lásky (srov. Př 1,7).

Boží láska objímá stvořený „nekonečný“ vesmír, všechno stvořila z lásky, nese ho jako matka nese svého kojence zabaleno v příkrývce chladným prostorem nekonečna. My lidé si nemůžeme udělat představu o nekonečném rozměru Boží lásky a o věčném přílivu „žhavé masy“ v Božím Srdci. Stvořený vesmír by nám chtěl zprostředkovat aspoň nádech tušení. Proto my musíme z *velikosti a krásy stvoření usuzovat na jeho Stvořitele*, říká Kniha moudrosti (13,5).

Co je to milosrdenství? Je to nekonečná láska, ale láska, která tryská ze sebe, tak jako z „nekonečných“ hloubek vesmíru se rodí stále nové galaxie milosrdenství. Milosrdenství je podle sv. faráře Arského „proud, který vystoupil z břehů“. Milosrdenství je výbuch vulkánu lásky. Milosrdenství je výbuch Božího soucitu s námi lidmi. Milosrdenství je srdce v Srdci Boha. Je to Duch Svatý.

Milosrdenství je – mluvíme stále v obrazech – tuhá zápas Boží lásky s vlastní spraved-

Urs Keusch

ností. Milosrdenství je vášnivý boj Boha se sebou samým kvůli člověku, jeho sebelásce, jeho nevěrnosti, tvrdosti, jeho zapomínání na Boha, duchovní ležtargii a hluchotě jeho dětí. Milosrdenství je vítězství a triumf lásky. U proroka Ozeáše mluví sám Bůh o tomto zápase, když se dívá na své dítě – Izrael, který ho zradil a opustil a na základě smlouvy zasloužil smrt. Bůh však říká sám sobě: *Můj lid setrvává ve své nevěrnosti. Cožpak bych se tě mohl vzdát, Efraime, mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? ...Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem dojat hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efraima, protože jsem Bůh a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe* (Oz 11,7-9).

„V obdivuhodné při zápasí láska se spravedlností.“ Tak je 11. kapitola proroka Ozeáše dramatickým výjevem, božským představením o nerovno-

váze milosrdenství a spravedlnosti. Zde se něco zviditelňuje a zhmataatelněje o „obdivuhodném zápase“ milosrdenství se všemi mocnostmi, které povstávají k soudu. Zde již slyšíme tlukot a nárek Srdce, které je probodeno bolestí kvůli provinilému člověku. Zde se potvrzuje nekonečně útěchyplné a Velikonoce prozářené slovo apoštola Jakuba (2,13): *Milosrdenství triumfuje nad soudem.*

O tomto milosrdenství mluví i papež Benedikt XVI. v encyklice o Boží lásce: „Vášnivá Boží láska k jeho lidu – k člověku – je současně odpouštějící láska. Je tak velká, že Bůh tuto lásku obrací sám proti sobě, svou lásku proti spravedlnosti. Křesťan v tom vidí přitahující znamení Kříže: Bůh miluje člověka tak, že se sám stává člověkem, vychází mu vstříc až k smrti a tím způsobem smiřuje spravedlnost s láskou“ (10).

Ježíš Kristus je toto zosobněné Boží milosrdenství. Na něm můžeme vidět, jak Bůh soudí nás lidi. Kde jsme my zasloužili trest, tam On místo nás nastal záda (Iz 50,6). Kde jsme my zasloužili smrt, On platí za nás svým životem. Kde proti nám povstaly hroby, změnil je na věčný život.

Toto poselství chtěl hlásat svatý Pavel, tento vášnivý apoštol Božího milosrdenství: *Kde se rozmohl hřích, tam ještě více se rozmohla Boží láska* (srov. Řím 5,20). A ještě jedno „bláznivé slovo“ o něm: *S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником* (2 Kor 5,21).

Milosrdenství je vždy vítězstvím Boží lásky nad zlobou člověka a celého světa. Je vždy přemáháním zla dobrem. Proto nám Pán říká: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec v nebesích* (Lk 6,36). Staňte se takovými, jako On. Buďte jako On!

Nemůžeme tedy nikdy dost hlásat: Ježíš Kristus je vtělené Boží milosrdenství. Pochopíme to, nebo potřebujeme ještě

JASNÉ HVĚZDY STŘEDOVĚKU

Žádná instituce nepřispěla takovou měrou k formování západní civilizace jako 2000 let stará katolická církev, a to působením, o kterém často vůbec nic nevíme anebo na které jsme již zapomněli. Profesor Thomas Woods napsal bestseller, který vyvrací všechna obvyklá klišé „temného středověku“: V knize se čtenář doví:

- jak v církvi vzniklo to, čemu se říká moderní věda,
- jak církev vynalezla univerzity,
- co vykonala církev pro západní architekturu a umění,
- jak katoličtí kněží rozvinuli svobodné tržní hospodářství,
- jak z kanonického práva vzniklo západní zákonodárství,
- jak příkázání lásky poznamenalo západní morálku a změnilo svět.

jednou 2000 let, abychom tento zázrak Boží lásky alespoň trochu pochopili? *Z milosrdné lásky našeho Boha navštívilo nás Světlo, které vyzářuje z výsosti* (srov. Lk 1,78).

A tato milosrdná láska je Svátý Duch – tryská z probodeného Srdce Ježíšova na kříži: Dává k přemíře lásky ještě lásku, která jde za smrt. Odpovídá na vojákových činů láskou, přemáhá zlo dobrem! Vylévá se sám ze sebe a zasahuje vojáka a strhuje ho do proudu svého milosrdenství.

Proto je otevřené Ježíšovo Srdce v křesťanské tradici označováno za pramen Božího milosrdenství. Protože vyráží z bezedné hloubky Boží lásky i přes smrt.

Milosrdenství je také vždy láska, která nemá klidu. V obraze Dobrého Pastýře nám to staví zřetelně před oči. Milosrdenství se nezdržuje v nebi. Chce jít za svými dětmi. Chce odpustit vinu. Chce říct těm, kteří jsou zoufalí: *Dělám všechno nové!* (Zj 21,5).

Proto říká Milosrdenství, když přispěchalo mezi nás: *Přišel jsem, abych hledal a zachránil to, co zahynulo* (Lk 19,10). *Milosrdenství chci, a ne oběti* (Mt 9,13).

Juliana Norwichová jednou řekla: „Milosrdenství je tak soucitné jako matka ve své něžné lásce.“

Matka to nevydrží být doma, když ví, že se její dítě ztratilo. Vím o několika matkách, které týdny, měsíce, ba i roky hledaly za hrozných protivenství a strádání své ztracené dítě, dokud je nenašly. Matka ze Švýcarska cestovala až do Indie a tam po rozličných městech hledala svého ztraceného syna.

„Nesmysl,“ říkáme k tomu! *Hloupostí* nazývá Pavel toto bláznovství Boží Lásky, která se stala člověkem, aby hledala to, co bylo ztraceno, a odebrala se až na kříž, abychom my měli život. A skrze hlásání tohoto bláznovství Boží Lásky, tohoto bláznovství Ukřížované Boží Lásky

ky máme být zachráněni (srov. Řím 1).

Jen tak můžeme být zachráněni, když věříme v nekonečně milosrdnou Boží lásku a vrhne svůj život do jejího žhavého proudu, abychom skrze ni byli znovu stvořeni. Kristus je tento planoucí proud. „Ukřížovaný a zmrtvýchvstalý Kristus, tak jak se zjevil sestře Faustyně, je vnějším zjevením této pravdy,“ říká Jan Pavel II.

Z něho vychází jako blesky jeho milosrdenství na člověka. Z jeho ran, z jeho probodeného Srdce proudí nekonečně Boží milosrdenství na stvoření. Proto je zmrtvýchvstalý Kristus se svým otevřeným bokem tak důležitý, tak nutný pro naši dobu.

Co je tedy milosrdenství? Co míní Jan Pavel II., když se ho ptali, co by přál světu? Měl tím na mysli vždy novou a nezaslouženou odpouštějící náklonnost a velikonoční Boží lásku, která plane právě tam, kde vina, úzkost a moc zla činí zdánlivě každou chvíli naději a záchranu nemožnou, kde si člověk už ani netroufá pozvednout oči k nebi, protože už k tomu nemá sílu.

A právě tento „ztracený svět“ má soucitný a nevýstížný Bůh v zorném úhlu svého milosrdenství, napsal Jan Pavel II. ve své krátké promluvě v Neděli Božího Milosrdenství 2. dubna 2004, když říká: „Zdá se, že lidstvo příliš zbloudilo a je přemoženo mocí zla, úzkostí a sobectvím. Zmrtvýchvstalý Pán mu daruje svou lásku, která odpouští, smiřuje a otevírá myšlenky znovu naději, lásce, která obrací srdce a daruje pokoj. Jak velice náš svět potřebuje, aby pochopil a přijal Boží milosrdenství!“

Martanatha – Přijď, Pane Ježíši! Otevři ve svém bezedném milosrdenství naše srdce pro nekonečné milosrdenství tvého milého Otce! Daruj nám svého Svátého Ducha!

Vision 2000 - 5/2006

Překlad -ls-

Ostrá kritika liturgické svévole

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád kardinál Francis Arinze vystoupil na Katolickém institutu v Paříži s ostrou kritikou zlořádů a nešvarů, které se stále objevují při slavení mešní liturgie. Kardinál hovořil o případech „banalizace, desakralizace a sekularizace liturgie“.

Kardinál Arinze pranýřoval kněze, kteří přistupují k liturgii „s přílišným egocentriem“ a porušují církevní normy. Stejně tak kritizoval kněze, kteří z „falešné pokory se dělí o svou kněžskou roli s laiky“.

„Posvátná liturgie není místo, kde vládne svobodné podnikání,“ řekl nigerijský kardinál. Uvedl, že mnoho liturgických nešvarů souvisí s tím, „že je dán příliš velký prostor pro libovůli a spontaneitu či tvořivost“. Svou roli také sehrává „falešná představa o svo-

bodě“. Důvodem zlořádů je také „horizontalismus“ – člověk dělá sám sebe středem liturgie, místo aby obracel pozornost vzhůru, to znamená k Ježíši Kristu.

Kněží mají pronášet taková kázání, „která jsou zakořeněna v Písmu svatém“, pokračoval kardinál. To je mnohem lepší než vykládat své vlastní myšlenky na podkladě sociologie, psychologie a politiky. Připomněl svým francouzským posluchačům, že kněz obdržel proto kněžské svěcení, aby hlásal Boží slovo a nikoliv své názory na věci, které mohou stejně dobře studovat laici. Když se kněz míchá do oblastí, které přísluší laikům, směšují se jejich role a to vždy vede jen ke škodě.

Liturgie není vlastnictvím někoho, ani celebranta, ani farnosti, ve kterých se slaví svatá tajemství.

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ V LINCI

Linecký biskup Ludvig Schwarz vysvětil 29. října na kněze dva členy bratrstva svatého Petra, které slaví mši svatou v původním latinském římském ritu. Kostel minoritů, kde se svěcení konalo, byl naplněn do posledního místa. Světitel vyzval novokněze, aby se klaněli Nejsvětější Trojici jak v liturgii, tak v osobním životě, aby hledali Boží tvář před křížem, před svatostánkem a v četbě Písma svatého. Doporučil jim něžnou lásku k Matce Boží, která je naší Matkou v řádu milosti. Dále je vyzval k lásce a obětavé velkodušnosti vůči lidem, zvláště starým a utiskovaným, a aby zůstali vždy „hořící lampou“.

Kněžské svěcení členů bratrstva sv. Petra v Linci 29. října 2006

Čtyři biskupové a více než 200 kněží koncelebrovalo 12. února 1981 při Rekviem, kterého se účastnilo nesčíslné množství věřících v malém francouzském místě Châteauneuf de Galauze. Na 6000 připravených hosti nestačilo pro všechny, kteří chtěli přistoupit ke svatému přijímání.

Marta Robinová – jméno, které lidem mimo Francii mnoho neříká. Tato žena je jednou z největších osobností 20. století. Její význam pro obnovu Církve není možno náležitě docenit. Za svého života přijala k rozhovoru více než 100 000 lidí, naslouchala jim, těšila je nebo uvedla na cestu obrácení. Od její smrti navštívilo 430 000 osob její pokoj, ve kterém strávila většinu svého života.

A k tomu všemu nic, ale vůbec nic nenasvědčovalo při jejím narození v roce 1902, že by se jednalo o mimořádnou osobu. Narodila se tehdy jako šesté dítě v rodině malorolníků v jižním Rhônetalu, kteří žili ve spíše chudých poměrech. Onemocnění tyfem ve druhém roce života oslabilo natrvalo její zdravotní stav. Navštěvuje základní školu a doma je pověřována pracemi přiměřenými jejímu věku. Cítí se ve své rodině velice dobře.

Rodiče jsou věřící, ale do kostela nechodí. O Martě je známo, že na ni silně zapůsobilo první svaté přijímání: „Myslím, že tehdy se mě Pán zcela zmocnil,“ vypráví později. Událost zůstala v její paměti zapsána jako „velice něžná“. Od té doby se rozvíjí její život modlitby. Jako patnáctiletá se jeví jako normální venkovská dívka, zbožná, se zdravým smyslem pro realitu.

Mezi lety 1918 a 1928 prožívá Marta těžké zdravotní otřesy. V roce 1918 leží čtyři dny v kómatu, ze kterého se sice probírala, ale brzy musela opět ulehnot, má těžké poruchy vnímání, svalové křeče a je slepá. Po obdobích úlevy přicházejí nové záchvaty. Od roku 1928 jsou její

Poselství Marty Robinové

nohy ochrnuté a strnulé v křeči. Ustavičně trpí revmatickými bolestmi a bolestmi hlavy a žaludku, nesnáší světlo, nemůže přijímat potravu a vůbec nespí. Je

Marta Robinová

odkázána zcela na péči druhých lidí a může přijímat jen svaté přijímání... Diagnóza z dnešního pohledu: zánět mozku, který celý život s malými přestávkami dále postupuje. Snášet takovou nemoc vyžaduje krajní úsilí. „V noci trpím tak strašně, že koušu přikrývku, abych nerušila matku, která se mnou sdílí pokoj,“ přiznává se jednou.

V této době tělesného zhroucení prožívá Marta mimořádné prohloubení života víry. 25. března 1925 se jí zjeví Matka Boží, těší ji a uvádí ji do jejího poslání. R. 1927, kdy se opět ocitá na prahu smrti, zjeví se jí svatá Terezie z Lisieux a vysvětluje jí, že má ve světě pokračovat v jejím poslání.

Stojíme na počátku jejího mystického života. Marta učíní ze svého nemoci způsobeného utrpení plodné sebeobětování, což jí nijak nepadne do klína. „Každý může a má jít za svým povoláním, jen já ne... Přela jsem se s Bohem... Nikomu nepřeji, aby bojoval s Bohem.“

Na konci tohoto zápasu se však dostává hluboký vnitřní pokoj, a to i přes přetrvávající nesnesitelné utrpení. Tak 22. ledna 1932 napsala do svého deníku: „Po letech úzkostí, hříchů a mnoha fyzických i morálních zkoušek jsem se odvážila rozhodnout pro Ježíše.“ Toto odevzdání je odpovědí na Ježíšovo zjevení

Marta Robinová krátce před svou smrtí

v noci 4. prosince 1928. Tehdy se jí Pán zeptal, zda je ochotná trpět za obrácení hříšníků.

Od té doby je vedena k další formě sebeobětování: ve spojení s ukřižovaným Ježíšem. Mezi roky 1930 a 1932 se u Marty obje-

ví stigmata a až do konce života prožívá každý pátek Kristovo utrpení, tento největší čin Boží lásky, a to nikoliv jako automatickou rutinu, nýbrž pokaždé znovu projevuje ochotu ke spoluutrpení. Vnější znamení tohoto utrpení vidělo mnoho lidí. R. 1942 potvrdila lékařská komise, že se u ní objevují rány na čele, ve tváři, na ruce a na hrudi.

Marta sama podala jednou vysvětlení tohoto jevu, který je tak mimořádný: „Všichni křesťané mají podíl na Kristově utrpení, mají na svém těle doplňovat to, co chybí do plnosti Kristových muk. Já jsem jen znamení, abych to křesťanům připomněla.“

Upoutaná na svůj pokoj tráví Marta mnoho času čtením a psaním. Při postupujícím tělesném ochrnutí je v této věci stále více odkázána na pomoc okolí. Výtečná paměť jí pomáhá nesmírně rozšiřovat její horizont a zájem o život jiných mystiků ji přesvědčuje, že není žádným zvláštním ojedinelým případem.

Na počátku 30. let je tak připravena pro velké dílo, které Bůh skrze ni způsobí. V roce 1933 napsala: „Tehdy ke mně (Ježíš) mluvil o obdivuhodném díle, které chce zde uskutečnit ke cti Otce pro rozšíření Jeho království v celé Církvi a pro obnovu celého světa náboženskou výchovou...“

Toto dílo začíná zdánlivě nenápadným krokem: otevřením katolické dívčí školy. V laicistické Francii je to však důležitým přínosem pro náboženskou obnovu. Bezpočet náhod způsobí, že tento z lidského pohledu utopický projekt se uskuteční. Škola zahájila svou činnost v roce 1937 s 35 žákyněmi. V roce 1976 zaplňuje tento ústav 130 dětí.

Jednoznačně Boží vedení se projevuje v setkání Marty Robinové s Georgesem Finetem, knězem z Lyonu. Došlo k němu v roce 1936 a dalo životu tohoto kněze nový směr. Finet se stane jejím duchovním vůdcem a otcem onoho malého duchovního společenství. V roce 1939 je to šest

SKANDÁLNÍ CD

Pastorační pracovníci biskupství v Linci vydali pro mládež informační CD, jehož obsah je v rozporu s mravní naukou katolické církve. Obsahuje např. odkazy, které představují propagaci potratů a homosexuálních svazků.

CD vyvolalo v diecézi velké pozdvižení. Jediný, kdo ho přivítal, je Svaz socialistické mládeže, který ho dává za vzor, jak by měla Církev vystupovat. CD totiž obsahuje přesně to, co mladí socialisté vehementně propagují.

Organizace na ochranu života v diecézi zřídila zvláštní bankovní konto a vyzvala věřící, aby církevní daň nadále odváděli na toto konto, které bude v platnosti do té doby, dokud oficiální církevní místa nepodniknou patřičné kroky, nevyvodí osobní odpovědnost za vydání tohoto CD a proti autorům nebude zahájeno vnitrocírkevní řízení pro šíření bludných nauk, které ohrožují duchovní blaho 15 000 mladých katolíků.

členů prvního Foyer de Charité v Châteauneuf (dnes je jich na celém světě více než 80).

Důležitým posláním těchto „ohnišť“ je pořádání duchovních cvičení. Ta se těší rostoucí oblibě. Do léta 1947 jich P. Finet uspořádal 64, a to i během válečných let. V letech 1948–1978 se těchto exercicií zúčastnilo v Châteauneuf kolem 68 000 lidí a pro mnohé z nich to byla příležitost k nalezení víry nebo k její obnově.

Až do Martiny smrti byla podstatným bodem programu návštěva účastníků u mystičky. Každé obrácení provázela svou modlitbou a svými oběťmi. Setkání se odehrávala zcela prostě a byla hluboce lidská. Každý byl jejím zvláštním hostem. Marta se vyptávala na rodinu a na záležitosti návštěvníka, naslouchala mu, kladla mu prosté otázky, které často vyvolávaly „aha“ vzpomínky, zjišťuje jeho potřeby, slibuje, že se v jeho záležitosti bude obětovat.

Tak přišla během let s velkým počtem lidí do osobního styku, který přetrvával léta. Je až k neuvěření, kolik lidí navázalo styk s Martou Robinovou, kolik jich oslovila a povzbudila. Významný teolog Réginald Garrigou-Lagrange, filozof Jean Guitton, biskupové a kardinálové (Daniélou, Gouyon, Kim...), kněží a především mnoho zakladatelů obnovných hnutí: Petit Soeur Marie Magdalaine, P. Henri Caffarel, Chiara Lubich, Jean Vanier, Pierre Goursat, bratr Ephraim...

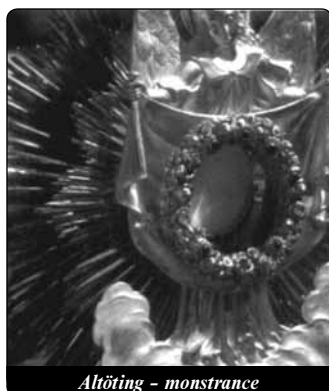
Jak naplněný život! Je až nepochopitelné, co všechno může Bůh způsobit skrze jednotlivce, kolik obnovy víry ve Francii i mimo ni! Život Marty Robinové může dodat odvahu všem, kteří mají tendenci předpovídat konec víry v Evropě. Její svědectví ukazuje zcela jasně: je to přemíra sebeobětování, co otevírá dveře Božímu působení s netušenými následky.

*Z Vision 2000 - 5/2006
přeložil -lš-*

Svědectví 17leté Antonie

„Nikdy jsem si nemyslela, že Boží láska je tak velká.“

Jmenuji se Antonie. Je mi 17 a letos jsem se mohla poprvé účastnit Fóra mládeže v Altöttingu. Vlastně jsem tam přišla spíše spontánně. Několik dní před začátkem jsem dostala leták od jed-

Altötting - monstrance

né staré známé na jedné zahradní oslavě. Vypadal docela dobře a to, co mi o fóru vyprávěla, znělo slibně. Rozhodla jsem se, že se přihlásím.

Když jsem dorazila, dostala jsem nejdříve pořádný šok! Pomyšlela jsem si: Ty moje dobroto, tady je tolik lidí, nikoho tu neznáš a máš tu být osamocena celý týden. No dobře, jednou už jsi tady, tak se do toho dej. Hned jsem zjistila, že těch pět dnů určitě nebudu sama. Všichni ti lidé byli ke mně velice přátelští a otevření.

Již první den jsem byla přemожena. Nechtěla jsem tomu věřit a ptala jsem se, jak je to možné, že je tu pohromadě tolik výborných a ochotných lidí. Doma bych je musela s napětím hledat, musela bych se hodně snažit, abych se s takovými lidmi setkala. Ale brzy mi bylo jasné, čím to je. Tito mladí lidé postavili Ježíše do středu svého života. Největší paradox byl, že jsem byla prakticky jen mezi cizími lidmi, a cítila jsem se přesto jako v bavlnce.

Mohla jsem prožívat mnoho krásného, mohla jsem se setkávat s Bohem! Bylo zde mnoho svědectví od mladých, od významných osob, od rodin, kněží, kteří hráli v hudební skupině. Mnoho času bylo na modlitbu.

O jednom zážitku bych chtěla vyprávět podrobněji: Třetí den večer byla obzvláště krásná adorace o večeru Milosrdenství ve velké bazilice. Spasitel stál vpředu v monstranci a já jsem se pokoušela modlit. Vnitřně jsem cítila, že Ježíš mě volá: „Toni, pojď ke mně, vrať se ke mně!“ Ptala jsem se: Jak to? Jsem hříšnice, mnoho let jsem na Boha nedbala, nechodila jsem ani na mši, ani ke zpovědi a vedla jsem život, ve kterém Bůh nehrál žádnou roli.

Chtěla bych velice ráda opět pokleknout před Bohem a modlit se k němu, ale nešlo to. Na druhé straně jsem cítila velikou touhu po Božím milosrdenství a lásce. Byla tu jedna možnost – napsat své starosti na lístek. Ten lístek se potom zanesne se svíčkou před oltář a tam hodí do krabice. Řekla jsem si: „Dobře, Ježíši, já to zkusím.“ Šla jsem, napsala jsem své nouze, starosti a záležitosti na lístek a zanesla dopředu. Když jsem stála vpředu, řekla jsem: „Tak, vezmi to všechno pryč! Prosim tě, pomoz mi! Chtěla bych být opět u Tebe a věřit v Tebe!“

Ještě nikdy jsem nebyla tak blízko k monstranci u Boha. Najednou jsem věděla: Bůh je zde! On je ten jediný, kdo mi může v mém životě a v mých věcech dále pomáhat.

Náhle mi bylo strašně teplo u srdce a já jsem cítila, jak se celým mým tělem rozlévá nepopsatelné teplo. V tom okamžiku jsem

pocítila Boha. Schoulila jsem se na zem a modlila jsem se. Byla to velice vnitřní modlitba, jak jsem se ještě nikdy nemodlila, bylo to téměř jako být u Boha.

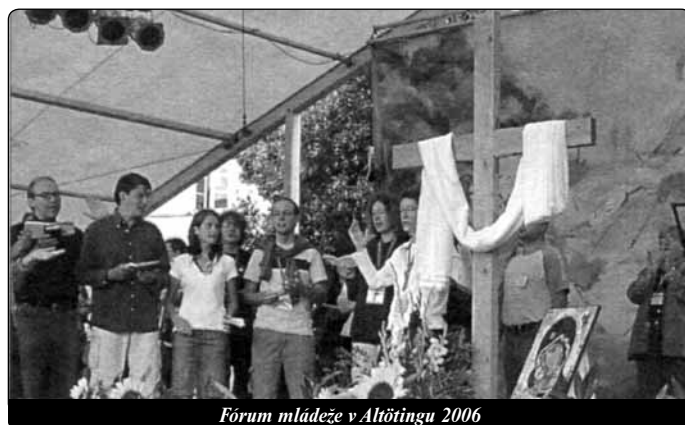
Zapomněla jsem na čas a nevím, jak dlouho jsem tam vpředu klečela. Bylo to tak teplé a tak lehké. Šla jsem opět zpátky do své lavice. Tam jsem se modlila dále a cítila, jak Ježíš všechno ze mne snímal. Začala jsem plakat. Proč, to nedokážu říct. Snad z radosti a z úlevy?

Všechny bolesti, smutek a zoufalství, bezradnost a trápení, moje všechny starosti byly stále lehčí a lehčí. Cítila jsem, jak Ježíš to kus po kusu odnímá.

Z mikrofonu se ozvalo. „Bůh tě miluje!“ Byla to nádherná myšlenka: On mě miluje přes všechnu moji špínu a zmatek, který jsem napáchala. Jak může Bůh milovat někoho, jako jsem já? Nevěděla jsem sice jak, ale mohla jsem to tím zřetelněji pociťovat. Vyplakala jsem ze své duše všechno a položila jsem to Bohu k nohám.

Nikdy jsem nepokládala za možné, že Boží láska je tak velká a tak působivá! Přeji každému takové setkání s Bohem. „Bůh je láska – a všechno dělá nové,“ bylo heslo Fóra. V mém srdci udělal mnoho nového a já jsem mohla znovu objevit milujícího Boha.

*Antonie
Z Vision 2000 - 5/2006
přeložil -lš-*

Fórum mládeže v Altöttingu 2006

Poprve vám chceme představit misijní stanicu v Astane. Astana je hlavním městem největší země střední Asie. Kazachstán leží na krajním severovýchodě a bývá nazýván bránou do Číny. Je pětikrát větší než Francie a žije v něm 17 milionů lidí 130 různých národností: Rusové, Kazachové, Ukrajinci, Němci, Uzbekové, Tataři, Turci, Bělorusi, Korejci atd. Ačkoliv země je bohatá na nerostné suroviny, následkem komunismu zde vládne všude bída a chudoba.

Sestry Rodiny Panny Marie, kterou založil zesnulý biskup Pavol Maria Hnilica, sem přišly před dvěma roky na pozvání arcibiskupa a metropolitě Mons. Tomáše Pety. V době Stalinovy nadvlády sem bylo deportováno mnoho Němců z povodí Volhy, které sem vozili v nákladních vlacích.

Většina obyvatel jsou potomci těch, kteří tyto deportace přežili. Přišli sem zároveň katolíci, protestanti, pravoslavní a museli společně bojovat o přežití. Proto se i přes rozličná vyznání stali přáteli. To má ještě dnes kladné účinky. Tak např. vztah mezi katolickou a pravoslavnou církví je zde mnohem přátelštější než v Rusku. I soužití s muslimy je bezproblémové. Od poslední velké vystěhovalecké vlny ruských Němců do své původní vlasti zůstalo zde jen několik desítek tisíc katolíků. Je zde jen jediný kněžský seminář. Kdo tu pracuje jako misionář, dělá práci průkopníka, a to na půdě prosáklé krví mučedníků.

My dnes bydlíme v původním prvním katolickém „kostele“, v domě, kde se v době pronásledování scházeli katolíci k modlitbě a ke mši svatě. Křesťané ho nazývali „kostelní dům“, protože je to skutečně prostý malý domek na kraji města, ale dnes slouží jako kostel.

Když papež Jan Pavel II. navštívil v září 2001 Astanu, slavil mši svatou v jurtě, typickém kašašském kruhovém stanu. Tuto

Kazachstán, bohatá, a přece velmi chudá země

jurtu později postavili znovu na pozemku vedle starého kostelního domu.

V budoucnosti by zde mělo vzniknout místo pro setkávání lidí z celého světa. Biskup Tomáš Peta svěřil toto centrum Panně Marii „Matce všech národů“ a dal ho na starost nám sestřím z její Rodiny.

Náš všední den v misii

Pro misionáře je nejdůležitější modlitba. To je naše prvořadá úloha, protože jen ten, kdo hledá jednotu s Bohem, dokáže přivést Boží lásku k lidem. Denně nám lidé předkládají množ-

ství problémů, které však často nedokážeme vyřešit.

Zde se člověk může jen modlit, na kolenu prosit Boha o pomoc.

Tuto zkušenost udělal i arcibiskup Peta, a proto ve své katedrále zřídil v roce 2002 kapli s ustavičnou adorací. Ve dne v noci přicházejí věřící z celé jeho diecéze a věnují Pánu hodinu klanění na úmysly diecéze i světové církve.

I když je Astana hlavním městem, žijeme zde na periferii jako v chudé vesnici. Děti, o které se staráme, vyrůstají v okolí v nejchudobnějších částech města.

Mons. Tomáš Peta, arcibiskup a metropolita nově zřízené arcidiecéze Sanctae Mariae v Astane s papežem Janem Pavlem II. v chrámu sv. Petra v Římě 19. března 2001, v den jeho biskupského svěcení

Děti z misijního střediska v Astane

Tricetiletá Nataša (vlevo), které po brutálním útoku a následném bezvědomí bylo nutno amputovat omrzlé prsty na rukou

V chatrčích mají stísněný životní prostor a žijí většinou v katastrofálních rodinných poměrech. Protože cesty jsou nezpevněné, v mokrém ročním období, když prší nebo taje sníh, musí se brodit blátem a špínou. Jen málokdo má dobré boty, a tak k nám přicházejí s mokřima a zablácenými nohama. Je zde také bohužel obyčej vynášet odpadky na ulici. Není tedy divu, že děti a mladí lidé jsou takřka ustavičně nemocní. K tomu se druzí alkohol a drogy, po kterých sahají i desetiletí.

Vychovatelé v domovech jsou plně vyčerpáni nebo se svého úsilí po mnoha zklamáních vzdali. Co děti z brutality nezažily doma ve vlastní rodině, to vidí ve filmech, protože v domovech se jim nemá kdo věnovat.

My sestry navštěvujeme pravidelně dva dětské domovy, vyprávíme dětem o Boží lásce, o svatých a snažíme se dětem pomáhat, aby se při neshodách nezačaly hned bít, ale aby si odpouštěly a byly k sobě láskyplnější. I hra a modelování jim působí velkou radost. Kdo chce, může vykonávat různé ruční práce. Větší děvčata se právě učí vyšívati. Zážitek z toho, že vyrobí něco pěkného a navzájem si pomohou, vynáší na světlo i jejich dobré vlastnosti.

Bohužel je to jen několik hodin, které jim můžeme věnovat. Ale důvěřujeme v Boží pomoc,

aby i tyto hodiny poznamenaly kladně jejich život. Především společná modlitba a zpěv proměňuje atmosféru v domově aspoň na krátký čas.

Velkou oblibu si u malých i velkých získalo Jezulátko. O Vánocích mohlo vzít každé dítě do náruče sošku Jezulátka a políbit ji. To některé velice oslovilo. Mnoho dětí nás ještě v posteli prosilo: *Ukážete nám Jezulátko? Je takové zlaté!*

Sestra Salesia vypráví: *Ikdyž někdy musíme být i přísné, děti si nás velice oblíbily a mnohé z nich nám říkají „mámo“. Když jsem jim jednou vyprávěla o modlitbě, přišlo ke mně děvčátko a opřelo hlavu o moje kolena. Jistě hledalo bezpečí. Chlapci se naopak stydí projevit něžnost, a tak se jí jeden z nich posmíval. Proto jsem ho pohladila po hlavě a řekla: „Každý přece potřebuje maminku, i ty!“ Proto se snažíme děti přivést co nejdříve k Panně Marii. Ať se ona stane každému z nich osobně Maminkou.*

Střídavě chodíme do okolních vesnic a provádíme tam katechezi. Některé děti se nemohou nasytit vyprávění o Ježíškovi. Některé z nich připravujeme na křest, jiné na první svatě přijímání.

Mnohé děti pocházejí ze zcela nevěřících rodin a o Bohu nikdy neslyšely. Vyrůstají více na ulici než v rodině. O to větší útechou je pro nás potom vnímat, že tyto děti mají přímo žízeň po pravdách víry.

V současné době se staráme o Natašu, 30letou matku, kterou její „přátelé“ v zimě brutálně ztloukli a nechali ležet na cestě. Protože byla velmi krutá zima, jaké zde bývají, omrzly jí prsty na levé ruce a bylo nutné je amputovat. I když je na tom Nataša velmi špatně, ani její vlastní sestra s ní nechce nic mít. V takových případech najdou lidé konkrétní pomoc a lásku jen u misionářů. Nataša není ojedinělý případ a umíte si představit, kolik času a lásky taková žena potřebuje.

Ludmila, mladá hluchoněmá matka se svými dětmi

K naší práci patří i služba v kanceláři kurie v Astaně. Na žádost arcibiskupa Pety k nám přijde brzy sestra Marie Gabriela, aby pracovala jako sekretářka pro kazašskou biskupskou konferenci.

V této obrovské misijní zemi by bylo zapotřebí ještě mno-

ho misionářů. Proto vás prosíme o modlitbu za nová misijní povolání.

Ludmila – mladá hluchoněmá matka se svými čtyřmi dětmi patří k těm, o které se staráme s velkou úctou. Minulé léto měl její manžel, rovněž hluchoněmý, smrtelnou nehodu. Ro-

dina tak zůstala bez finančních prostředků, a přestože jsou velice chudobní, není to na nich vidět, protože se snaží čistě oblékat a byt mají vždy vzorně uklizený. Jsou pro nás zářivým příkladem, že člověk může přijmout i chudobu s odevzdaností, aniž by začal pochybovat o Boží prozřetelnosti. V nouzi jim ochotně pomáháme, protože bez naší podpory by neměli ani to nejpotřebnější k životu.

Když Jan Pavel II. slavil v Astaně mši svatou, zúčastnila se jí jedna dobrá pravoslavná matka. Malou knížečku, kterou dostala při papežově návštěvě, si chrání jako vzácnou památku a denně se za něho modlí.

Můžeme těmto lidem dát jen to, co dostaneme od Vás. Jsme proto vděčné za každou Vaši pomoc.

Sestry Salesia,
Notburga a Gemma,
Rodina Panny Marie

Podle *Vítězstvo srdce* 51/2006

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Ne 19. 11.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Cesta domů (d) 9.05 Přání 9.20 Bůh v Tibetu (d) 9.50 Pro Vita Mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Zorro mstítel (f) 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Magazín komunity Chemin Neuf.

Po 20. 11.: 8.05, 20.55 Pomoc EU po povodni v Praze 8.35, 21.45 Na koberečku 8.55 Klip 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro Vita Mundi 11.40 Klip vhodný pro děti 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čtème z křesť. periodik 20.55 Pořád jsem to já 21.25 Cesta domů (d) 23.00 Koncert.

Út 21. 11.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00, 18.30 Čtème z křesť. periodik 9.45, 21.30 Přírodní záranky Evropy - Ostrovy snů (d) 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 18.40, 21.20 Klip 20.05 Magazín komunity Chemin Neuf 21.05 Přání 22.30 Octava dies 23.00 Hledání (d).

St 22. 11.: 8.40, 21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Pořád jsem to já (d) 9.50 Mezi nebem a zemí 10.30, 22.55 Generální audience 18.05, 21.40 HITS - Husův institut teologických studií (d) 18.15 Hledání (d) 19.00 Klip 19.20 Pro Vita Mundi 20.05 Poltón klub 21.05 Nebojte sa (d) 21.35 Atlas charity (d) 21.55 Noční univerzita.

Čt 23. 11.: 8.05 Nebojte sa (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 HITS - Husův institut teologických studií (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Pořád jsem to já (d) 20.05, 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro Vita Mundi 21.15 Octava dies 21.50 Hledání (d) 22.20 Přírodní záranky Evropy - Ostrovy snů (d).

Pá 24. 11.: 8.05, 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.10, 21.30 Magazín komunity Chemin Neuf 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Přání 11.15 Pořád jsem to já (d) 18.05 Nebojte sa 18.35 HITS - Husův institut teologických studií (d) 19.30 Dětská televize 20.05 Koncert 23.00 Noční univerzita.

So 25. 11.: 8.02, 11.55, 20.00 Z dětské duše 8.05 HITS - Husův institut teologických studií (d) 8.50 Čtème z křesť. periodik 9.00 Zorro mstítel (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Pohyb je život (d) 20.05 Přírodní záranky Evropy - Obří Evropy (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Nebojte sa (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 26. 11.: 8.02, 11.55, 18.02, 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 HITS - Husův institut teologických studií (d) 9.05 Přání 9.20 Nebojte sa (d) 9.50 Pro Vita Mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Pohádka 20.05 Octava dies 20.35 Film 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Magazín komunity Chemin Neuf.

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

Kristovo zmrtvýchvstání je událost, která se stala v dějinách, a apoštolové byli jejími svědky, jistě nikoliv tvůrci. Současně se nestává toto zmrtvýchvstání prostým návratem do našeho pozemského života. Je to naopak velká „proměna“, která se dosud nikdy nestala, rozhodující skok směrem k hluboce nové dimenzi života, vstup do řádu naprosto odlišného, který se týká především Ježíše z Nazareta, ale spolu s ním také nás, celé lidské rodiny, dějin a celého vesmíru: tímto zmrtvýchvstáním je Kristus středem křesťanského kázání a svědectvím od počátku až do konce časů. Jedná se jistě o veliké tajemství, tajemství naší spásy, která nachází ve zmrtvýchvstání vtěleného Slova své naplnění a současně anticipaci a záruku naší naděje. Ale symbolem tohoto tajemství je láska a jen v logice lásky je ji možno zakusit a svým způsobem pochopit: Ježíš Kristus vstal z mrtvých, protože celé jeho bytí je dokonalá a vnitřní jednota s Bohem, který je láska opravdu silnější než smrt. On je jednou jedinou věcí spolu s nezrušitelným životem, a proto mohl vydat svůj život a dát se zabít, ale nemohl definitivně podlehnout smrti: konkrétně při Poslední večeři skrze lásku anticipoval vlastní smrt na kříži a proměnil ji tak v dar sebe sama, dar, který nám dává život, osvobozuje nás a přináší nám spásu. K jeho zmrtvýchvstání došlo jako k explozi světla, explozi lásky, která uvolňuje řetězy hříchu a smrti. Ta oznámila novou dimenzi života a skutečnosti, ze které vychází nový svět, ona náš svět ustavičně prostupuje, přetváří ho a přitahuje k sobě.

To všechno se konkrétně uskutečňuje skrze život a svědectví Církve. Církev totiž sama představuje prvotiny této transformace, která je dílem Božím, nikoliv naším. K nám dospívá skrze víru a svátost křtu, který je reálně smrtí a zmrtvýchvstá-

ním, znovuzrozením, přeměnou k novému životu. Právě to nám odhaluje sv. Pavel v listu Galatským: *Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus (2,20)*. Tak skrze křest se změnila moje podstatná identita a já dále existuji jen v této změně. Je mi odňato moje vlastní já a je vloženo do nového většího subjektu, ve kterém je moje já obnoveno, přeměněno, očištěno, „otevřeno“ skrze vložení do jiného, v němž nabývá svůj nový životní prostor. Stávám se *jedním v Kristu (Gal 3,28)*, jediným novým subjektem, a moje já je tak osvobozeno ze své izolace. „Já, ale již ne já“: to je výměr křesťanského života založeného na křtu, výměr zmrtvýchvstání uvnitř času, výměr křesťanské novosti povolání, aby proměnila svět. Na tom se zakládá naše velikonoční radost. Naše povolání a náš křesťanský úkol spočívá ve spolupráci, aby dospělo k účinnému naplnění v každodennosti našeho života to, co v nás Duch Svatý uskutečnil ve křtu: jsme povoláni, abychom se stali novými lidmi, abychom byli opravdovými svědky Zmrtvýchvstalého, a tak nositeli křesťanské radosti a naděje ve světě, ve společenství lidí, mezi kterými žijeme. A tak z tohoto základního poselství o zmrtvýchvstání, které je přítomno v nás a v našem každodenním konání, jsem dospěl k tématu služby Církve národu, Evropě a světu.

Služba Církve národu, Evropě a světu

Itálie dnes představuje terén hluboce potřebný a současně velmi příhodný pro takové svědectví. Hluboce potřebný, protože má účast na oné kultuře, která dominuje Západu a kterou by se chtěla pokládat za univerzální a soběstačnou k vytvoření nového stylu života. Odtud vychází nová vlna osvícenství a laicismu, pro který za racionální platí pouze to, co je možno prověřit

Zmrtvýchvstalý a jeho Církev

a vypočítat, přičemž na úrovni praxe je individuální svoboda povýšena na základní hodnotu, které by se mělo vše ostatní podřídít. Bůh tak zůstává vyloučen z kultury a veřejného života

a víra v něho se stává obtížnější také proto, že žijeme ve světě, který se stále představuje jako by byl naším dílem, ve kterém se Bůh již neprojevuje přímo, jeví se jako zbytečný, dokonce cizí. V těsném vztahu k tomu všemu vystupuje radikální redukce člověka, který je pokládán za pouhý produkt přírody a jako takový postrádá svobodu a je možno s ním zacházet jako s každým jiným živočichem. Máme tak co do činění s úplným obratem východního bodu této kultury, která požaduje, aby středem všeho byl člověk a jeho svoboda. Ve stejné linii je etika zavedena do hranic relativismu a utilitarismu s vyloučením jakéhokoliv morálního principu, který by byl platný a závazný sám o sobě. Není obtížné vidět, jak tento typ kultury představuje radikální rozchod nejen s křesťanstvím, ale dokonce vůbec se všemi náboženskými a mravními tradicemi lidstva: není tedy schopná nastolit opravdový dialog s jinými kulturami, ve kterých je silně přítomná náboženská dimenze, a navíc není schopná dát odpověď na základní otázky o smyslu a cíli našeho života. Proto je tato kultura poznamenána hlubokou nedostatečností a také

velkou a marně zakryvanou potřebou naděje. (...)

Musíme cítit stále jasněji, že racionalita uzavřená sama do sebe a příliš individualistická etika jsou naprosto nedostačující. Bylo by velkým rizikem odtrhnout se od křesťanských kořenů. Tento pocit je výslovně zdůrazňován významnými osobnostmi z oblasti kultury, a to i těmi, které nesdílejí a neprojektují naši víru. Církev a katolíci jsou proto povoláni, aby si toho byli vědomi. Naše chování nesmí být poznamenáno odmítavým stažením se do sebe, musíme naopak udržovat a posilovat náš dynamismus, je třeba se s důvěrou otevřít novým vztahům, neumrtvit žádnou z energií, která může ještě přispět ke kulturnímu a morálnímu růstu země. Je na nás, abychom – nikoliv s našimi chudými zdroji, ale se silou, která přichází od Ducha Svatého – dali kladnou odpověď na očekávání a otázky našeho lidu. Dokážeme-li to, Církev prokáže velkou službu nejen tomuto národu, ale také Evropě a světu, protože všude je přítomná nástraha sekularismu a potřeba prožívané víry je vzhledem k výzvám naší doby univerzální.

Velké a viditelné „ano“ víře

Jak a na jakém základě naplnit tento úkol? Na tomto sjezdu pokládáte správně za nevyhnutelné vydávat konkrétní a praktické křesťanské svědectví a zkoumat, jak se může uskutečňovat a rozvíjet v každém z těch velkých prostředí, ve kterých se uplatňuje lidská zkušenost. To nám pomáhá neztrácet ze zřetele při našem pastoračním působení svazek mezi vírou a každodenním životem, mezi podněty evangelia a oněmi starostmi a aspiracemi, které jsou v srdci lidí. (...)

Chtěl bych ze svého pohledu zdůraznit, jak by se skrze toto mnohotvárné svědectví mělo vynořovat především ono vel-

ké „ano“, které dal Bůh v Ježíši Kristu člověku a jeho životu, lidské lásce, naší svobodě a naší inteligenci; jak totiž víra v Boha z lidského hlediska přináší světu radost. Křesťanství je totiž otevřené pro všechno, co je správné, pravé a čisté v lidských kulturách a v civilizacích, co obveseluje, těší a posiluje náš život. Svatý Pavel v listu Filipánům napsal: *Mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která zasluhuje chválu* (4,8). Proto Kristovi učedníci uznávají a rádi přijímají autentické hodnoty kultur naší doby, jako jsou vědecké znalosti a technický rozvoj, lidská práva, náboženská svoboda, demokracie. Neignorují a nepodceňují onu nebezpečnou křehkost lidské přirozenosti, která je hrozbou pro cestu člověka v každém historickém kontextu. Zvláště nepřehlížejí vnitřní napětí v protikladech naší epochy. Proto dílo evangelizace není nikdy obyčejným přídavkem ke kultuře, ale je to vždy také očistění, odvázný řez, který se mění ve zrání a uzdravení, otevření, které souhlasí s narozením *nového stvoření* (2 Kor 5,17; Gal 6,15), které je plodem Ducha Svatého.

Jak jsem napsal v encyklice *Deus caritas est*, na počátku křesťanského života, tedy na počátku našeho svědectví jakožto věřících, není etické rozhodnutí nebo velká idea, ale setkání s osobou Ježíše Krista, který dává životu nový horizont a s ním rozhodující směr (1). Plodnost tohoto setkání se projevuje zvláště tím a tvořivým způsobem také v lidském kulturním kontextu, především ve vztahu k rozumu, který dává život moderním vědám a relevantním technologiím. Jejich základní charakteristikou je totiž systematické využití aplikace nástrojů matematiky, aby bylo možno pracovat s přírodou a postavit její nesmírné energie do našich služeb. Matematika jako taková je výtvo-

naší inteligence: probouzí náš úžas a klade velkou otázku. Obsahuje v sobě totiž skutečnost, že vesmír je strukturován inteligentním způsobem, takže existuje hluboká souvislost mezi našim subjektivním rozumem a objektivním rozumem přírody (souvislost mezi jejími strukturami a reálnými strukturami vesmíru, která je předpokladem veškerého moderního vědeckého a technického rozvoje, formuloval již Galileo Galilei ve slavném výroku, že kniha přírody je napsána jazykem matematiky). Proto je nevyhnutelné položit si otázku, zda zde není obsažena jediná původní inteligence, která je společným zdrojem jedné i druhé. Tak nás totiž úvaha o vědeckém rozvoji přivádí ke stvořitel-skému Logos. Existuje zvrácená tendence přiznávat prvenství iracionalitě, náhodě a nutnosti a podřizovat jim také naši inteligenci a naši svobodu. Na tomto podkladě se znovu objevuje možnost rozšířit prostory naší racionality, otevřít se pro velké otázky pravdy a dobra, spojit mezi sebou teologii, filozofii a vědy při plném respektování jejich vlastních metod a jejich vzájemné autonomie, ale také s plným vědomím jejich vnitřní vzájemné jednoty. A to je úkol, který stojí před námi, uchvacující dobrodružství, za kterým stojí za to se vydat, abychom dali nový rozvoj kultuře naší doby, abychom v ní obnovili plné domovské právo křesťanské víře.

Lidská osoba, rozum, inteligence, láska

Lidská osoba na druhé straně není pouze rozum a inteligence, i když jsou pro ni základními kameny. Nese v sobě jako ve svém bytí hluboce zapsanou potřebu lásky, potřebu být milována a sama také milovat. Proto se dotazuje a často tápe tváří v tvář tvrdostem života, zlu, které existuje ve světě a které se zdá být tak silné a současně radikálně zbavené smyslu. Zvláště v dnešní epoše přes všechny

DŮVOD LIBANONSKÉ VÁLKY

Ortodoxní rabíni v Jeruzalémě prohlásili, že libanonská válka je Boží trest za ohlášenou slavnost homosexuálů v Jeruzalémě. Válka propukla přesně v ten den, kdy homosexuálové svou akci oznámili. Morální úpadek v zemi je podle jednoho z rabínů také důvodem neúspěchu této války. Rabíni se obávají nových bojů 10. listopadu, kdy se má vystoupení homosexuálů uskutečnit. Srovnávají takové počínání se Sodomou a Gomorou. Účastníci protestní manifestace apelovali na Židy na celém světě, aby se zasadili o zákaz homosexuální slavnosti, která znesvěcuje posvátná Boží místa. Proti akci protestují také křesťané a muslimové. Ti tvrdí, že znesvěcení Jeruzaléma vyvolá ještě větší protesty než Mohamedovy karikatury.

dosazené pokroky zlo není poraženo. Jeho moc jako by zesilovala a jsou podnikány všemožné pokusy jak ho najít, jak ho projevít, ať už v každodenní zkušenosti nebo ve velkých historických událostech. Vrací se proto s naléhavostí otázka, zda v našem životě může být bezpečný prostor pro autentickou lásku, a konečně, zda svět je opravdu dílem Boží moudrosti. Zde daleko dříve než lidské rozumování nám pomůže udivující novost biblického zjevení: Stvořitel nebe a země, jediný Bůh, který je pramenem všeho bytí, tento jediný stvořitel'ský Logos, tento tvůrčí rozum umí osobně milovat člověka, miluje ho dokonce vášnivě a chce být od něho milován. Tento tvořivý rozum, který je současně láska, dává život dějinám lásky s Izraelem, svým národem, a v tomto příběhu, tváří v tvář zradám národa, se jeho láska projevuje jako bohatá na nevyčerpatelnou věrnost a milosrdenství, je láskou, která odpouští nade všechny meze. V Ježíši Kristu dosahuje tento způsob jednání krajní, neslýchané a dramatické podoby: v něm se totiž Bůh stává jedním z nás, naším bratrem v lidství a přímo obětuje svůj život za nás. Ve smrti na kříži – zdánlivě největším zlu v dějinách – se uskutečnil, „že Bůh se obrací sám proti sobě, a tak se daruje, aby pozvedl člověka a spasil ho – to je láska ve své nejradiálnější podobě,“ ve které se ukazuje, co to znamená, že *Bůh je láska* (1 Jan 4,8). A z toho můžeme také pochopit, jak je třeba definovat autentickou lásku (srov. enc. *Deus caritas est* 9-10 a 12).

A právě proto, že Bůh nás miluje, respektuje naši svobodu. Proti moci zla a hříchu nestaví ještě větší moc, nýbrž – jak řekl náš milovaný papež Jan Pavel II. v encyklice *Dives in misericordia* a nakonec v knize *Paměť a identita*, své opravdové duchovní závěti – dává přednost tomu, že otevírá stavidla své trpělivosti a svého milosrdenství, což je konkrétně utrpení Božího Syna. Drazí bratři a sestry, toto všechno Jan Pavel II. nejen myslel a nejen pouze věřil v abstraktní víře: pochopil to a prožil ve zralé víře utrpení. Na této cestě jakožto Církev jsme povoláni, abychom ho následovali ve způsobu a v míře, kterou Bůh určuje každému z nás. Kříž nám oprávněně nahání strach, jako vyvolával strach a úzkost v Ježíši Kristu (srov. Mk 14,33-36). Kříž však není popřením života, kterého bychom se měli zbavit, abychom byli šťastni. Je to naopak krajní „ano“ Boha člověku, nejvyšší projev jeho lásky a zdroj plného a dokonalého života: obsahuje totiž nejpřesvědčivější pozvání k následování Krista na cestě sebedarování. Zde bych se rád obrátil s myšlenkou zvláštní lásky k trpícím údům Pánova těla: oni v Itálii a všude na světě doplňují na svém těle to, co schází do plnosti Kristova utrpení (srov. Kol 1,24), a přispívají tak nejúčinnějším způsobem ke společné spáse. Jsou přesvědčivými svědky oné radosti, která pochází od Boha a dává sílu přijmout kříž s láskou a vytrvalostí.

(Dokončení příště)

Překlad -lš-

„Ještě nikdy jsem nebyl tak odkázán na milosrdenství“

Milosrdenství, slitování. Touha jak po Bohu, tak po lidech. Poprvé mě na to upozornila Christina Lavantová. Již jako student jsem byl nadšen básněmi této omilostněné lyričky z Korutan. Tak jsem se za ní vypravil na kliniku do Klagenfurtu. Tam jí odpovídný neurolog, její přítel, dal k dispozici jeden pokoj. Tak mohla tato hypercitlivá pacientka přečkat bez starostí zimu.

Na otázku, co propůjčuje její utrápené duši sílu v boji dobra proti zlu, odpověděla: „Slitování.“ Nevěděl jsem si s touto odpovědí sice rady, ale tato výpověď zůstala v mé paměti.

O mnoho let později jsem narazil na působivou větu tehdy neznámé sestry Faustyny z Krakova. V jednom vidění jí Ježíš řekl: „Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, přijdu jako král milosrdenství.“ Cítil jsem v těchto slovech opravdovost a útěchu. Tuto větu jsem si vystříhl z časopisu a připevnil dovnitř mého šatníku. Pokaždé, když jsem vědomě uvažoval o obsahu, ptal jsem se: „Co je to vlastně milosrdenství?“ Odpovědět na to bylo neobyčejně těžké.

Jednou jsem to však mohl prožít v extrémní situaci. Prosili mě, abych převzal moderování jednodenního semináře. Ve Vídni se sešlo dvanáct osob, významní odborníci jednoho velkého podniku ze spolkových zemí. Ředitel organizace mě nejdříve tak manipuloval, aby z akce vyšlo to, co on chtěl. Podle toho jsem připravil program.

Ale všechno proběhlo zcela jinak. Účastníci odmítli můj návrh denního programu. V pozvánce o tom nic nestálo. Naopak, očekávali, že se bude jednat o zcela jiných tématech. Na to jsem však nebyl připraven. Blamáž byla naprogramována. Co jsem si mohl během čtvrt hodiny připravit? A k tomu tak kompetentní osobnosti! Šel jsem tedy

do kaple a vysypal jsem celé své srdce: „Milosrdenství, Pane, milosrdenství!“ Třásl jsem se před svatostánkem a měl jsem před očima svůj ortel smrti.

Zazvonil zvonek, seminář začal. Nevím už, čím jsem začal, co jsem mluvil. Prostě jsem vyšel ze sebe. Všechno probíhalo samo sebou. Na závěr řekl vrchní rada z Bregenzu: „Dnes ráno jsem si myslel, že to bude zmařený čas. Moderátor je špatně zvolen. Ale teď musím konstatovat: Byl jste vynikající. Získal jsem zcela nové podněty, jsem velice rád, že jsem zde byl.“

Nikdy předtím jsem nebyl tak odkázán na Boží milosrdenství jako tehdy při onom semináři. Tento zážitek se mi z vděčnosti hluboce vryl do duše. Zřejmě jsou takové události vyžadující vynalézavost nutným předpokladem pro to, abychom porozuměli milosrdenství. Teprve ony vytvářejí rozšířený přístup k poznání, že to musí být Bůh, kdo přejímá režii.

A z toho vzhází zkušenost: Milosrdenství může být tou poslední stanicí. Je jako poslední platné tam, kde člověk podléhá nedůvěře a úzkosti, zoufalství a pomstě. Milosrdenství učiní konec všemu negativnímu. Tělesný i duchovní balast je odhozen. Rýsuje se budoucnost v plné „svobodě“. Důvěra je stále větší. Odvaha a jistota zdraví každý nový den. Tušení se stává žádostí po něčem stále větším a větším. Tato touha může jít až do sousedství smrti, protože za ní září již světlo v temnotách.

Ježíš řekl sestře Faustyně: „Hlásej, že milosrdenství je největší Boží vlastnost.“ A – „Moje milosrdenství je tak velké, že po celou věčnost je nepochopí žádný rozum, ani lidský, ani andělský.“ Poklekám a odpovídám: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Z Vision 2000 - 5/2006
přeložil -lš-

POŽADAVEK SVATOSTI – pokračování ze str. 2

Iz 6,3). Ve druhém čtení apoštol Jan konstatuje: *Hleďte, jak velkou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme* (1 Jan 3,1). Je to Bůh, kdo nás miloval jako první a v Ježíši Kristu nás učiní svými adoptivními dětmi. Všechno v našem životě je dar jeho lásky: jak bychom mohli zůstat lhotejší tváří v tvář tak velkému tajemství? Jak neodpovědět na lásku nebeského Otce životem vděčných dětí? V Kristu nám zcela daroval sám sebe a volá nás, abychom k němu měli hluboký osobní vztah. Čím více totiž napodobujeme Krista a jsme s ním spojeni, tím více vstupujeme do tajemství Boží svatosti. Odhalujeme, že nás miluje nekončným způsobem, a to nás podněcuje, abychom zase my milovali bratry. Milovat znamená vždy zříct se sebe sama, „ztráct se sobě samému“ a právě to nás činí šťastnými.

Tak jsme dospěli k evangeliu tohoto svátku, ohlášení blahoslavenství, která jsme slyšeli zaznít v této bazilice. Ježíš říká: Blahoslavení chudí v duchu, blahoslavení plačící, pokojní, blahoslavení, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti, milosrdní, blahoslavení čistého srdce, strážci pokoje, pronásledovaní pro spravedlnost (srov. Mt 5,3-10). V pravdě Blahoslavený par excellence je pouze On, Ježíš. On je totiž opravdu chudý v duchu, plačící, mírný, hladovějící a žíznící po spravedlnosti. Blahoslavenství nám ukazují Ježíšovu duchov-

ní fyziognomii, a tak vyjadřují jeho tajemství, tajemství Smrti a Zmrtvýchvstání, Umučení a radosti ze Zmrtvýchvstání. Toto tajemství, které je tajemstvím opravdové blaženosti, nás zve k následování Ježíše, a tím na cestu za ním. V míře, v jaké přijmeme jeho návrh a vydáme se následovat ho – každý podle svých okolností – můžeme mít účast také na jeho blaženosti. S ním se nemožné stává možným až tak, že dokonce i velbloud projde uchem jehly (srov. Mk 10,25); s jeho pomocí, jen s jeho pomocí je nám dáno stát se dokonalými, jako je dokonalý nebeský Otec (srov. Mt 5,48).

Draží bratři a sestry, vstupujeme nyní do srdce eucharistické slavnosti, která je stimulem a potravou svatosti. Za chvíli se nejvyšším způsobem zpřítomní Kristus, pravý Život, na který jako ratolesti jsou napojeni věřící, kteří jsou na zemi, i svatí v nebi. Nejtěsnější bude společenství církve putující s církví triumfující ve slávě. V prefaci prohlásíme, že svatí jsou pro nás přáteli a životními vzory. Vzájme je, aby nám pomáhali následovat je, a snažme se odpovídat velkodušně na Boží volání, tak jak to udělali oni. Vzájme zvláště Marii, Matku Páně a zrcadlo svatosti. Ona, která je Celá Svátá, nechť z nás udělá věrné služebníky svého Syna Ježíše Krista! Amen.

Překlad -lš-

PŘÍPRAVA NÁVŠTĚVY V TURECKU

K chystané návštěvě Benedikta XVI. v Turecku bylo v této zemi publikováno turecké vydání Kompendia Katechismu katolické církve. Stalo se tak přičiněním díla Kirche in Not. Radikální muslimové a část tisku dále organizují protesty proti této návštěvě.

V souvislosti s touto návštěvou vzrostl v Evropě zájem o historický román Franze Werfela „Čtyřicet dní Musa Daghu“, který líčí historické události při genocidě arménského obyvatelstva mladoturky v roce 1917. Italský hudební skladatel Ludovico Rova zpracoval tento román jako operu.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jeho a náš Nepřítel. Běsnění nepřátel, kteří zničili Boží město i s jeho obyvateli, není Boží iniciativa, nýbrž je to jeden z projevů hříchem zkažené lidské přirozenosti vydané na pospas duchu zla. Jak říká apoštol, lidé, kteří se vzdáli od Boha, jednají pod mocí zlého ducha.

Bůh si nevymýšlí způsoby jak nás trestat za naše provinění. Zlo, které nás postihuje, není Bohem rafinovaně vymyšlený trest, tím méně projev Boží pomsty. Je to důsledek riskantní situace, do které sami vstupujeme, když dobrovolně volíme odchod z Boží otcovské náruče, takže se ocitáme mimo jeho péči a ochranu, mimo podmínky nezbytné pro naši opravdovou existenci, a vystavujeme se moci Zlého, ačkoli nás Bůh před ním důrazně varuje. Jestliže nás naše dítě neuposlechne, jestliže se vytrhne z naší ruky a utrpí pak pádem nebo jiným způsobem dokonce nějaké zranění, není jeho utrpení naším trestem, kterým ho stíháme za jeho neposlušnost. Ani onu nouzi, bídu a ponížení, kterým strádal marnotratný syn, za ním neposlal jeho otec, aby ho ztrestal za jeho nevděčnost, ale byl to stav, který si svou marnotratností sám způsobil. Jako vyhnání synové Evy musíme počítat s tím, že se po prarodičích rodíme do světa, který kvůli jejich vzpouře stihlo prokletí. „Kvůli tobě je země prokleta. Vydá ti jen trní a hloží.“ A toto prokletí sahá ve skutečnosti mnohem dále než k úrodnosti či neúrodnosti půdy. Všechno tvorstvo je vydáno nicotnosti a čeká na své osvobození. Přírodní katastrofy všeho druhu nejsou Božím výmyslem a odvetou. Je to stav prokleté země. My známe už jen zákonitost hříchem porušené přírody i s jejími často bolestnými katastrofami a nemůžeme ji proto pokládat za původní svět tak, jak vyšel z Boží ruky.

Bůh se naopak zabývá zcela jiným problémem: jak utrpění a neštěstí, která jsme si svou

vinou přivodili, když jsme se vymkli jeho moudrému, nejvyšší laskavému otcovskému vedení, obrátit k našemu dobru. Jestliže nás podobenství o marnotratném synu uchvacuje už tím, jak se otec ujímá svého dítěte po jeho návratu, pak si musíme uvědomit, že nám představuje jen jednu stránku Božího milosrdenství. Ta druhá daleko překračuje tu první: Bůh se nespokojuje s tím, že své ztracené děti pouze vyhlíží, ale podniká významné kroky, aby je vytrhl z moci zlého a přiměl k návratu. Bůh své „mocenské prostředky“ uplatňuje zcela jinak než my lidé, zcela jinak ukazuje svou nadřazenost. Právě z toho je zřejmé Boží vítězství, že dokázal ono utrpení a smrt, které vynalezl Satan, aby škodil lidem, změnit na nástroj jejich záchrany a spásy. Jak nás učí Kniha Job, ďábel stíhá lidi utrpením a smrtí, aby proklínali Boha jako on. Boží Syn s ním podstoupil nevýslovný zápas nikoliv tak, že ho srazil a zničil svou božskou mocí, nýbrž tak, že sám přijal na sebe toto utrpení a smrt, aby tak Boha oslavil. Boží Syn poráží Nepřítele jeho vlastní zbraní. Setkáváme se tak se dvěma paradoxy: na jedné straně ty radosti, po kterých tak dychtí tělo, svět a ďábel, směřují nakonec k zotročujícímu trápení, zatímco utrpení, ke kterému zve Kristus, ústí do opravdové radosti. A to je právě okolnost, která nám může působit těžkosti, že se setkáváme s utrpením ve dvojí podobě, kterou musíme jasně rozlišovat: jednak je to utrpení, které je dílem Zlého, a jednak utrpení, které je ve spojení s Ježíšem Kristem proměněno, posvěceno a obráceno ve svůj opak. Jen o takovém utrpení pak apoštol může říct: „Utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás.“

Způsob, jakým Boží Syn bojuje proti Zlu, by nám samotným nikdy nepřišel na mysl. Mluvíme o něm nyní jako o zcela evident-

ním jen proto, že nám Bůh dal do něho nahlédnout. Ale dokud tak Boží Syn osobně neucinil na svém těle a nezjevil nám toto tajemství své milosrdné lásky, ani nejpovolanější nechápali, že to všechno musí vytrpět sám Bůh, aby tak zjevil svou slávu.

Všechna fyzická a duševní bolest a všechno vnější neštěstí je jen slabým odstínem jediného opravdového neštěstí, jakým je vzpoura proti Bohu a odvrát od jeho lásky. A přesto On sám si našel způsob, jak nám umožnit návrat do svého domu. Kristova oběť na kříži jako historická událost se mohla odehrát jen jednou uprostřed lidských dějin, ale jako duchovní skutečnost se odehrává ustavičně, „dokud mu všechny mocnosti nebudou položeny k nohám“. Boží Syn vytrvale svádí zápas za své bratry a sestry, které mu uloupil nepřítel. Nyní je na nás, abychom jako jeho mystické tělo zviditelňovali jeho působení a dále sami sváděli vítězný zápas přesně jeho prostředky. Všichni ti, kterým se dostalo té milosti, že mohli spočinout na Ježíšově srdci, musí si být vědomi, že tuto nezaslouženou milost dostali jako hypotéku, kterou mají nyní splácet tak, že se spojí s Pánovou obětí, aby spolu s ním proměněným a posvěceným utrpením pomáhali dalším duším nalézt jeho milost. Je to směr zcela opačný, než jakým se vydal tento svět. Pro lidi tohoto světa se stalo nepochopitelné obětovat se bezvýhradně pro druhé, snaží se naopak zajistit pro sebe největší prospěch a potěšení, třeba na úkor druhých. Největší část lidského utrpení a bídy je přímým či nepřímým důsledkem lidského sobectví a bezohlednosti.

Abychom trochu pocítili, co je to hřích, museli bychom si na nekonečno umocnit onen pocit a onu zkušenost, kterou prožíváme, když se proti nám vzbouří vlastní dítě, a nám se zdá nepochopitelné, co si to dítě vůči nám dovoluje. Protože zlehčuje-

me a nedoceňujeme závažnost hříchu, nejsme schopni docenit ani váhu milosti obrácení. Každé obrácení je hluboké a pro nás nepochopitelné tajemství, ve kterém Bůh přivádí zpět do své náruče toho, kdo se od něho odvrátil, ale činí to tak nežným a citelným způsobem, aby ani v nejmenším neznásilnil jeho svobodu. Teprve na věčnosti uvidíme, co všechno a také **kdo** všechno v takovém obrácení sehrává svou roli. Právě na těch jeho vyvolených, kteří přijali jeho výzvu a spojili se s ním jako jeho dokonalé spoluoběti, poznáváme, jak velkou cenu přikládá jejich dobrovolně přijímanému utrpení v díle záchrany zbloudilých duší. Přijmout spoluvykupitelské poslání je to nejdůležitější a nejcenější, co můžeme na zemi vykonat. Nejen krev mučedníků je semenem křesťanů, ale i každá i sebemenší dobrovolně přijímaná oběť. Slovo mučedník, řecky *martyrs*, označuje ve skutečnosti toho, kdo vydává svědectví. Mučedníci vydali svědectví krajní oběti života, ale podobné svědectví víry můžeme a máme i bez prolití své krve vydávat všichni tím, že se spojujeme s Kristem a spolu s ním všechno utrpení přijímáme z lásky. Vyznáváme tak svou víru ve své spojení s Ježíšem Kristem v jeho mystickém těle, a vyznáváme tak také svou nezlomnou důvěru v něho. Proto se také On jako první spojuje v Eucharistii s námi. To je Ježíšovo poselství, které nám opakovaně zjevuje, když si zázračným způsobem pouze přijímáním Eucharistie udržuje při životě své vyvolené duše, které – někdy po velkém zápasu s ním – přijaly na své tělo i jeho rány a spojily se s ním bezvýhradně v jeho oběti. To je cesta, na které jeho Matka, obraz Církve, všechny jako první předešla. Proto jí právem patří titul Spoluvykupitelka, který je současně závazkem pro všechny její děti, aby ji následovaly stejnou cestou.

-/š-

Výzvy fatimského poselství (81)

Které toho nejvíce potřebují: myslím, že jsou ti, kdo se nacházejí ve větším nebezpečí zatracení. Touto modlitbou prosíme Boha, aby nám přivlastnil ovoce nejsvětější mešní oběti, kterým je spása duše s odpuštěním našich hříchů.

Tak si myslím, že po liturgické modlitbě nejsvětější mešní oběti je modlitba posvátného růžence pro původ a vznešenost modliteb, z nichž se skládá, a pro tajemství našeho vykoupění, která si připomínáme a rozjímáme v každém desátku, nejmilejší modlitbou, kterou můžeme Bohu obětovat, a našim duším nejprospěšnější. Kdyby tomu tak nebylo, Naše Paní by ji nedoporučovala s takovou náležitostí.

Modlitba posvátného růžence je dále nejvíce doporučovaná všemi papeži, kteří v posledních stoletích sloužili Církvi, počínaje Řehořem XIII., který ji v bule „Monete Apostolos“ nazývá žaltářem Nejsvětější Panny, který se modlíme, abychom utišili Boží hněv a úpěnlivě se dovolávali přimluvy Nejsvětější Panny (1. dubna 1573).

Také Sixtus V. v bule „Dum ineffabilis“ z 30. ledna 1586 nazývá růženec žaltářem slavné a ustavičné Panny Marie, Matky Boží, ustanovený z vnuknutí Ducha Svatého.

Před těmito dvěma papeži řídil Církev sv. Pius V. On připsal modlitbě růžence vítězství u Lepanta, dosaženého křesťany nad Turky 7. října 1571. Na důkuvzdání nařídil v tento den slavit každoročně svátek Panny Marie Vítězné, který jeho nástupce označil jako svátek Panny Marie Růžencové.

Zhruba tři sta let později sloužil Církvi papež Pius IX. Na svém smrtelném lůžku řekl těm, kteří ho obklopovali: *Růženec je shrnutím evangelia a dá těm, kdo se ho modlí, proudy pokoje, o nichž hovoří Písmo; je to nejkrásnější pobožnost, nejhojnější*

na milosti a nejmilejší Srdci Panny Marie. Necht' je toto, moji synové, mou závětí, abyste na toto ode mě na zemi pamatovali (únor 1878). Je obdivuhodné, jak tento velký papež spojil modlitbu růžence s Neposkvrněným Srdcem Panny Marie. Ó, nebyl on papežem Neposkvrněné, který v roce 1854 bulou „Ineffabilis Deus“ učinil dogmatické vyhlášení o Neposkvrněném početí Panny Marie?!

Lev XIII. v encyklice „Fidentem piumque“ z 20. září 1896 říká: *V pobožnosti růžence zaujímá Kristus hlavní místo; (...) prostřednictvím ústních modliteb, z nichž se skládá, můžeme vyjádřit a vyznat víru v Boha, našeho nejprozřetelnějšího Otce, ve věčný život, v odpuštění hříchů a také v tajemství Nejsvětější Trojice, vtěleného Slova, božského materství a další. Víra není vskutku nic jiného než vybraným semenem, které v nynějším čase přináší květy všech ctností, jež nás činí milými Bohu a dávají ovoce, které trvá pro věčný život: „Vždyť z poznání tebe plyne svrchovaná spravedlnost, poznávat tvou moc je kořen nesmrtnosti“ (Mdr 15,3).*

Obdivuhodné tvrzení papeže Lva XIII., podle něhož Nejsvětější Trojice a dílo spásy uskutečněné Kristem jsou ve středu této veliké modlitby růžence, jež tvoří vyznání víry v ústřední tajemství katolické nauky. Víra, kterou vyznáváme a vykonáváme v této modlitbě, je velké duchovní hodnoty. Proto tentýž papež s užitím slov sv. Pavla říká: *Abyste byla víra důstojná a dokonalá, je nutné, aby byla vyznávána navenek, protože „víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spásce“ (Řím 10,10). Růženec nám tudíž nabízí možnost tohoto vnějšího vyznání víry.*

Jeho Svatost Pius XI. nám v encyklice „Ingravescentibus malis“ z 29. září 1937 říká: *Svatý růženec je nejenom zbraní na poražení nepřátel Boha a náboženství, ale především podporuje*

a podněcuje evangelijní ctnosti. A na prvním místě kontemplaci božských tajemství znovuoživuje katolickou víru a pozdvihuje rozum k poznání pravd zjevených Bohem. A ráčil udělit plnomocné odpustky modlitbě růžence před Nejsvětější svátostí oltářní.

Svatý otec Pius XII. 16. října 1940 řekl: *Růženec je podle významu svého jména náhrdelníkem z růží; ne z těch růží, jimiž se podle slov Písma: „Věnceme se poupaty růží, dříve než zvadnou“ (Mdr 2,8) opovázlivě zdobí bezbožníci, ale z růží, jejichž svěžest se stále obnovuje v rukou mariánských ctitelů.*

Papež Jan XXIII. ve svém apoštolském listě o růženci z 29. září 1961 říká: *Ano, toto je charakteristickým rysem liturgické modlitby misálu a breviáře: každá z jejich částí je vyznačena výzvou: „Oremus“, což předpokládá různost a množství jak těch, kteří se modlí, tak těch, kteří doufají být vyslyšeni, či těch, za něž se modlitba koná. Je to množství, které se v jednotě prosby modlí za celé lidské bratrské společenství, náboženské a občanské. Mariin růženec je proto povýšen na úroveň velké modlitby, veřejné a všeobecné, za řádné i mimořádné potřeby svaté Církve, národů a celého světa.*

Zde Svátý otec přiznává modlitbě růžence onen rozměr různosti a všeobecnosti, jež je charakteristický pro liturgickou modlitbu mše svaté a liturgie hodin: *Ano, toto je charakteristickým rysem liturgické modlitby misálu a breviáře. A říká, že růženec je prosbou mnoha, kteří se modlí za řádné i mimořádné potřeby svaté Církve, národů a světa: Je to množství, které se v jednotě prosby modlí za celé lidské bratrské společenství, náboženské a občanské.*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

PROČ PLÁČEŠ, MARIA?

Pláčeš na tolika místech zjevení nad mnoha lidskými srdci a nad hříšným a nekajícím světem, abys zlomila jeho vzpouru, změkčila jeho tvrdost, abys ho svými slzami pohnula k pokání.

Ó, Matko moje a moje naděje, jako navštívení přitahují mě tvé oči k tvé bolesti a k tvé lásce a přivádějí mě tak blíže ke tvému neposkvrněnému Srdci. Proto tě prosím: Dej mi milost, abych obrátil nejprve sebe a pak hříšníky, aby se ze zdivočelého světa opět stal svět křesťanský, svět v Duchu tvého Syna a tvého mateřského Srdce. Amen.

* * *

Nejčistší Srdce svaté Panny Marie, vypros mi od Ježíše čistě a pokorně srdce!

POZITIVNÍ POSUN VE VEŘEJNÉM MÍNĚNÍ

Díky potratovému zákonu 218, který v Německu platí od roku 1976, chybí dnes v Německu 4,2 miliony lidí. Sdružení „Křesťané pro život“ zaznamenalo v poslední době přírůstek o 500 nových členů. Ve veřejnosti se stále více lidí přiklání k názoru, že nenarozený život je třeba lépe chránit a potratový zákon vyžaduje zásadní změnu.

OSLOVENÍ DOBROVOLNÍKŮ

Brno – Dobrovolníci jsou lidé, kteří dělají neobyčejné věci. Jsou to lidé, kteří hrají **velkou roli** v poskytování služeb Charity. **Dobrovolník** věnuje nezištně ve svém volném čase své schopnosti a energii ve prospěch ostatních lidí.

Obohacuje práci s klienty svými schopnostmi a dovednostmi, může nabídnout nové náměty a nápady pro vyplnění volného času druhých.

Oblastní charita Brno (OCHB) hledá dobrovolníky, kteří by mohli pomoci v jednotlivých střediscích OCHB při práci s dětmi a mládeží, nemocnými, seniory, lidmi s postižením, sociálně slabým, matkám s dětmi v tísní,... Dále mohou působit ve **farních charitách**, které doplňují život farnosti o charitativní rozměr.

Dobrovolníci jsou nepostradatelní při **sbírkách**, velký prostor pro dobrovolnickou činnost skýtají **krizové situace**.

Pomoc dobrovolníků je různorodá: podílí se na tvůrčí činnosti, na organizování programů pro volný čas, pomáhají s péčí o klienty, stávají se jejich společníky – hovoří s nimi, předčítají jim knihy, mohou s nimi absolvovat procházky, pořídit nákup, přinést oběd.

Dobrovolníci mohou také pomoci s péčí o zahradu, s úklidem či drobnými opravami.

Dobrovolníkům v OCHB jsou nabízeny supervize, mohou se účastnit **pobytových akcí**, různých **vzdělávacích seminářů**.

Po ukončení dobrovolnické služby získává dobrovolník **osvědčení**, které mu může usnadnit přijetí ke studiu nebo do zaměstnání.

Jak se přihlásit:

- osobně nebo telefonicky na Dobrovolnickém centru v sídle Oblastní charity Brno, Žižkova ulice 3, 602 00 Brno, tel.: 545 210 672
Kontaktní osoba: Michaela Cyprová
- vyplněním a zasláním elektronického formuláře na www.charitabrno.cz
- při náboru nových dobrovolníků na školách

V našich střediscích můžete nabídnout svoje schopnosti a dovednosti tam, kde vás potřebují a kde se i vy budete cítit užiteční. Děkujeme!

Michaela Cyprová, asistent PR a dobrovolnictví, Oblastní charita Brno, Žižkova 3, 602 00 Brno, tel.: 545 210 672, mob.: 604 243 104.

CENAP – Centrum naděje a pomoci organizuje: Program pro nastávající rodiče

● **Předporodní kurzy Zdravé rodičovství**, ve kterých se můžete dozvědět vše potřebné o těhotenství, porodu (teoretická i praktická příprava), o miminku z období před i po porodu, důležité věci o kojení a taky o zavádění prvních příkrmů. ● **Plavání pro těhotné** v bazénu s mořskou vodou, vždy ve čtvrtek v 15.30 hod. ● **Cvičení v těhotenství** v úterý v 15.00 a 16.30 hod. ● **Cvičení po porodu** probíhá ve středu v 10 hod. a ve čtvrtek v 17.30 hod. ● **Speciální setkání pro nastávající rodiče** vícerčat: „Čekáme dvojčata a kojení dvojčat“.

Plavání pro těhotné ● Plavání a cvičení v bazénu se slanou vodou. Slaná voda působí příznivě na pokožku a jiné orgány obdobně jako voda mořská, zvláště vhodná je v období těhotenství. Mimo školní prázdniny je plavání vždy ve čtvrtek v 15.30–16.30 hod., ZŠ Horní 16, Brno.

Poradna pro ženy a dívky ● Nabízíme pomoc osobám při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Poskytujeme informace o dávkách státní sociální podpory a sociální péče, o domácím násilí a o možnostech umístění v azylových domech.

Poradna přirozeného plánování rodičovství ● Poskytujeme informace jak spolehlivě předcházet těhotenství, informace při potížích s otěhotněním, při poruchách menstruačního cyklu, při problémech v dospívání, při obtížích v přechodu a v otázkách partnerských vztahů.

Poradna pro těhotné a kojící ● Poskytujeme maminkám informace o průběhu těhotenství, dále nabízíme pomoc s obtížemi v kojení, jednak formou telefonického poradenství nebo návštěvní služby doma. Dále nabízíme půjčování odsávaček mateřského mléka.

Bližší informace na tel.: 543 254 891, 543 331 470–2, 731 428 331, 731 428 330. Adresa: Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno, e-mail: cenap@cenap, internet: www.cenap.cz.

PRAVIDELNÉ MĚSÍČNÍ POUTĚ NOVÝ JERUZALÉM ZA OBNOVU VÍRY V NAŠEM KRAJI v kostele Panny Marie Nanebevzaté ve Vranově n/D, vždy 15. v měsíci: říjen – březen 17⁰⁰; duben – září 18⁰⁰.

KÁZÁNÍ NA TĚMA: Žitě evangelium – P. Milan Plíšek (leden, květen, září) ● **Svatost** – P. Nik – Jan Richter (únor, červen, říjen) ● **Knihy Bible** – P. Pavel Zahradníček (březen, červenec, listopad) ● **Svatí** – P. Marek Dunda (duben, srpen, prosinec).

Liturgická čtení

Neděle 19. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1–3

Ž 16(15),5+8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

2. čt.: Žid 10,11–14.18

Ev.: Mk 13,24–32

Slovo na den: Po velkém souzení.

Pondělí 20. 11. – ferie

1. čt.: Zj 1,1–4; 2,1–5a

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)

Ev.: Lk 18,35–43

Slovo na den: Pane, ať vidím!

Úterý 21. 11. – památka Zasvěcení

P. Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Zj 3,1–6.14–22

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)

Ev.: Lk 19,1–10

Slovo na den: S radostí ho přijal.

Středa 22. 11. – památka sv. Cecilie

1. čt.: Zj 4,1–11

Ž 150,1–2.3–4.5–6

Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládny. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,11–28

Slovo na den: Lidé myslí, že se Boží království musí ihned objevit.

Čtvrtek 23. 11. – nez. pam.

sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 5,1–10

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vyvrátil jsi z nás našemu Bohu království a kněze. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,41–44

Slovo na den: Je to očím skryté.

Pátek 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 10,8–11

Ž 119(118),14.24.72.103.111.131

Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45–48

Slovo na den: Můj dům má být domem modlitby.

Sobota 25. 11. – nez. pam. sv. Kateřiny Alexandrijské nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Zj 11,4–12

Ž 144(143),1.2.9–10

Odp.: 1a (*Veleben bud' Hospodin, má Skála.*)

Ev.: Lk 20,27–40

Slovo na den: Žij pro něho.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 11.	PO 20. 11.	ÚT 21. 11.	ST 22. 11.	ČT 23. 11.	PÁ 24. 11.	SO 25. 11.
Antifona	812	826	1653	1708	873	1692	1666
Žalm	783	783	783	786	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1653	1709	873	1693	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1654	1710	877	1693	1668
Antifona k Zach. kantiku	726	831	1595	1596	877	1694	1669
Prosby	817	831	1655	1711	878	1694	1655
Záv. modlitba	726	832	1595	1596	1597	1630	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1648	1714	883	1698
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1663	1717	887	1701
Ant. ke kant. P. M.	726	726	840	1595	1596	887	1701
Prosby	811	826	841	1664	1718	888	1702
Záv. modlitba	726	726	841	1595	1596	1597	1630
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

INFORMACE PRO PŘEDPLATITELE TÝDENÍKU SVĚTLO

Upozorňujeme všechny odběratele, kteří si přejí odebírat náš týdeník i v příštím roce, aby si přečetli informace o předplatném ve Světle č. 42, kde jsme podrobně popsali způsob placení odběru na rok 2007.

Adresy pro první číslo 2007 si již s předstihem připravujeme, proto prosíme, abyste nám do 15. prosince 2006 nahlásili všechny změny adres, kusů apod., protože mezi svátky budeme ve většině čerpat dovolenou.

Podrobnější informace můžete získat na tel. č. 585 222 803, 585 220 626 – paní Věra Mrtvá; e-mail: mrtva@maticecm.cz nebo na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Szaśiadeková – Překlad Jiří Hrdý

Psychologicky propracovaný příběh, v němž se střídají texty ze života sv. Faustyny Kowalské s příběhem dnešních vysokoško-

laček Evelíny a Katky. Autorka zde poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Barevná obrazová příloha.

Karmelitánské nakladatelství,
váz., zúž. A5, 176 stran + 8 stran obr. přílohy, 219 Kč

DUCH LITURGIE

Joseph kardinál Ratzinger – Překlad Petr a Markéta Kolářovi

Liturgická hudba, liturgický oděv, liturgické úkony – na první pohled snad až příliš prozaická témata pro prefekta Kongregace pro nauku víry. Při bedlivé četbě však čtenář dojde ke zcela opačnému závěru – kardinál Ratzinger, dnešní papež Benedikt XVI., se úmyslně věnuje nejviditelnějšímu projevu víry. Liturgie dává víře její tvář. Je však ještě jeden důvod k pozorné četbě této knihy. Autor neváhá poukázat na některé nešvary v liturgické praxi, které přineslo postreformní nadšení 2. poloviny minulého století. Předkládaná kniha tak dobře poslouží nejen odborné veřejnosti, ale zejména všem, kteří při návštěvě bohoslužby chtějí porozumět její podstatě.

Barrister & Principal,
váz., přebal, zúž. A5, 208 stran, 275 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.